

16: En toen waren ze nog met twee

Dag 37: Van Babb (MT) naar De Borgia (MT)

312 mijlen vandaag / 16733 km in totaal / 4243 stappen vandaag

De dame van de RV-campground waar Seighin gisteren mee gebeld heeft, had gewaarschuwd voor een koude nacht, dus best de verwarming aansteken. Was dit een poging om ons een 'full hook-up' plaats aan te praten? Alleszins, haar voorspelling is niet uitgekomen: vannacht is het bijlange na niet zo koud geweest als de nacht voordien. Wél is het beginnen regenen en dat is zo met tussenpozen blijven doorgaan tot aan de ochtend.

Als ik om 07u30 wakker wordt, is het grijs, maar droog buiten. Nog efkens blijven snoezelen tot 08u00 en dan begin ik met de voorbereidingen voor het ontbijt. Ter afwisseling zet Hoesy nog eens 'pumpkin spiced coffee', wat ook onze jongste zoon best weet te smaken: geen thee voor hem vandaag! Ik vraag hem of ik even z'n GSM mag lenen, zodat ik alvast een berichtje naar Wendy en Dirk van 'East Shore Smoke House' kan sturen, met de vraag of we straks rond openingstijd welkom zijn. Daarna wassen we af – Seighin is opnieuw ineens druk bezig – en ruimen we alles op.

We houden op weg naar buiten om 10u35 nog even halt aan het kleine bezoekerscentrum: ik moet een dringende betaling regelen, en daarvoor heb ik wifi nodig. In 1ste instantie probeer ik het vanuit de RV, maar de wifi-account die ik nodig heb, popt niet op m'n

laptop op. Dan maar naar binnen, waar ik probleemloos de beschikking over een stopcontact krijg – de batterij van m'n laptop is kaduuk, remember? – maar nog steeds geen 'CBB-wifi', enkel 'CBBcampground'. En daarvan kan de jongedame aan het onthaal het paswoord niet geven, wegens zelf niet gekend. Er zit niets anders op dan alles via de GSM te regelen: dit vraagt wat meer tijd, maar uiteindelijk wordt de betaling toch netjes geregistreerd.

Om 11u20 kunnen we uiteindelijk vertrekken; een kwartiertje later staan we opnieuw aan de ingang van Glacier National Park. Het plan is om de 80 km lange 'Going-to-the-Sun'-weg te volgen, die dwars door het park loopt, om op onze bestemming te geraken. Op die manier kunnen we af en toe nog een keer stoppen bij een mooi uitzichtpunt of zelfs voor een korte wandeling. En wie weet spotten we onverwacht nog wel wildlife! We hebben immers tijd genoeg vandaag: het restaurantje opent pas om 16u00 z'n deuren. Dat is echter zonder de teleurstellende mededeling van de ranger aan de ingang van het park gerekend: de route is niet toegankelijk voor voertuigen die langer zijn dan 21 feet, wegens voorbereidende werken voor het grote winteronderhoud. Allé, patat! En dat kon nergens online op de website vermeld worden?

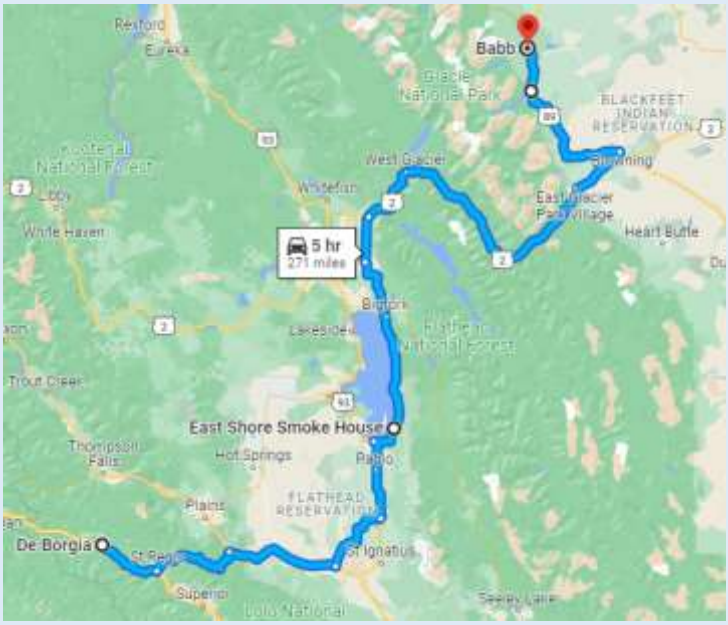

Niets aan te doen: we verlaten het park langs dezelfde ingang en vatten de trip via de 'normale' weg aan. Deze is niet veel langer qua afstand, maar natuurlijk minder indrukwekkend qua omgeving. Er is 1 voordeel aan deze ongewilde wijziging van plan: nu kan ik ongestoord werk maken van het wegwerken van m'n achterstand op reisdagboekgebied. Seighin zit er niet mee in om als copiloot op te treden: om een of andere reden heeft ie een zwak voor Montana, en het zicht op het landschap vanuit de passagierszetel is beter dan vanuit de 'beestenbak'.

Niet lang na ons vertrek begint het opnieuw te regenen, en dat zal het geval blijven voor de rest van de dag. We hebben gisteren dus echt wel geluk gehad met dat stralend zonnetje voor onze hike! Vooral tijdens het 1ste gedeelte van onze rit staat er ook een behoorlijk sterke wind: chauffeur Hoesy moet goed opletten voor onverwachte rukken. Na een half uurtje rijden hebben we klaarblijkelijk 'Blackfeet Nation' achter ons gelaten: m'n verbinding doet het opnieuw. Fijn, terug contact, niet meer afhankelijk zijn van de GSM van onze jongste zoon!

16:En toe waren ze nog met twee

De kilometers, of beter, de mijlen, rijgen zich aaneen, zonder noemenswaardige gebeurtenissen. Omstreeks 14u00 bereiken we de westkant van Glacier National Park: via de ingang aan het Apgar Visitor Center rijden we het park terug binnen, in de hoop nog iets te beleven/spotten tijdens onze korte tocht naar Avalanche Creek. Daar moeten we immers opnieuw rechtsomkeer maken, omdat de rest van de weg niet toegankelijk is voor onze camper. Helaas, geen chance: buiten een sanitaire stop aan het einde van Lake McDonald gebeurt er absoluut niets. De beestjes zullen ook niet veel goesting hebben om in dit rotweer buiten te komen.

Het is iets na vieren als we de grintparking van 'East Shore Smoke House' in Polson, MT opdraaien. Het restaurant opent om 16u00 en er staan nog niet veel auto's op de parking: zelfs voor Amerikanen is het iets te vroeg om nu al aan het avondmaal te denken. We hebben dan ook geen moeite om een plaatsje te vinden. Oorspronkelijk zitten we aan het raam met uitkijk over het zomerterras, maar de grote open haard die in een hoek van het vertrek vrolijk brandt, lijkt me heel uitnodigend. Valerie, onze dienster, vertelt dat Dirk praktisch elke avond in de zaak aanwezig is; of Wendy vanavond komt, weet ze niet. Enige tijd later echter komt de gastvrouw binnen; op aanwijzing van Valerie komt ze goeiedag zeggen. Ze herinnert zich nog waar we vorig jaar zaten en blijft een tijdje staan om een babbeltje te doen. Als ik vraag of we eventueel 2 tafeltjes aan de haard bij elkaar mogen schuiven en naar daar mogen verhuizen, is dit geen enkel probleem.

De volgende 2 uurtjes genieten we van een lekkere maaltijd en het aangename, trapper-blokhut interieur. Terwijl we op ons eten wachten, zoekt Hoesy op z'n 'Overlander'-app een goed plekje voor vanavond op: op een 2-tal uurtjes rijden van hier zou er eentje zijn dat goeie commentaar heeft. Die coördinaten voeren we dan ook alvast in. Net zoals

vorig jaar is Dirk een beetje onwennig en eerder zwijgzaam, maar desondanks komt hij een paar keer aan ons tafeltje poolshoogte nemen.

Als wij het restaurant verlaten, begint het volk binnen te druppelen: we zijn blij dat we nog rustig kunnen eten hebben. Nu nog een niet te lange rit, en dan hopelijk een leuke slaapstek. Op zoek naar een benzinestation langs onze route rijden we een Safeway, een supermarktketen, voorbij. Ik maak me de bedenking dat ik, als ik dit geweten had, wel even had willen stoppen voor enkele boodschappen. Toeval wil dat op amper enkele meters verder een Walmart gelegen is. We hakken snel de knoop door: nu even gaan winkelen, spaart tijd uit morgennamiddag.

Seighin blijft in de RV zitten – 'Ik ben overmorgen toch weg, dus heb niet echt meer iets nodig' – terwijl wij ons kostje voor de volgende dagen gaan kopen. Ze hebben een rayon met wijn: I love this state! Nog snel even op de baby-afdeling kijken naar een

bepaald soort van Pampers waar Amber naar geïnformeerd heeft, maar spijtig genoeg niet te vinden hier: de Amerikanen zijn waarschijnlijk nog niet klaar voor het concept van herbruikbare/wasbare luiers.

Nog even tanken in een naburig tankstation en dan turend in het duister op een kletsnatte weg – allé, voornamelijk de chauffeur dan – naar de coördinaten die Hoesy eerder ingegeven heeft. Op een bepaalde plek even een onverwachte uitwijking naar het midden van de baan: een hele groep kikkers tracht de weg over te steken. Ocharme, die beestjes maken niet veel kans! Een beetje verder komen we dan weer aan wegenwerken: een kort stukje maar, maar de potholes daar zijn verdorie dieper en gevaarlijker dan diegene die we moesten overwinnen op weg naar Salmon Glacier! En over beestjes gesproken: net wanneer ik vooraan m'n GSM ga inpluggen om op te laden, zwenkt Hoesy uit voor een hertje. Resultaat: ikke bijna op de schoot van de chauffeur en een gekneusde ellenboog, maar het diertje verdwijnt veilig in het struikgewas.

Om 21u30 draaien we een grindplek op die naar mijn gevoel in 'the middle of nowhere' ligt [noot van Hoesy: in het Westvlaams is dat 'in 'd ol van Pluto']. Het is een rustig plekje: er is slechts 1 andere medekampeerder, met auto en demonteerbare RV-unit. Seighin gaat buiten nog even bellen met z'n vriend Orlando; ik ga ondertussen op zoek naar een RV-park nabij Seattle en stuur hen een mailtje met vraag naar beschikbaarheid voor morgenavond. Als de jongste terug binnenkomt, ligt Hoesy al in bed. Hij vertelt ons dat onze buurman hem aangesproken heeft met de vraag waarom we niet iets verder gaan staan zijn: wisten wij veel dat deze plek groter was dan aangegeven in de RV-app! We blijven staan – zoveel lawaai maken we niet; even later arriveren er nog enkele andere overnachters, die iets verder weg neerstrijken. Ik speel nog enkele spelletjes patience en ga dan ook slapen. Morgen onze laatste volledige dag samen met onze jongste…

16:En toe waren ze nog met twee

Dag 38: Van De Borgia (MT) naar Renton (WA)

391 mijlen vandaag / 17362 km in totaal / 4905 stappen vandaag

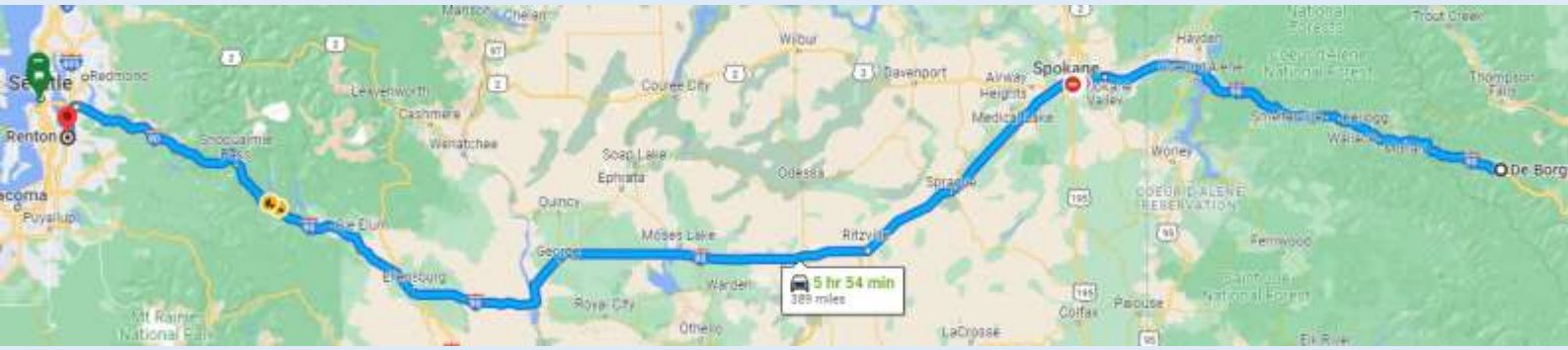

Zoals onze buurman gisterenavond aangekondigd had, vertrekt hij deze morgen vroeg. Ondanks het feit dat hij echt wel stilletjes is, worden we er allebei wakker van. Ik heb geen idee van de tijd, maar ik besluit voor mezelf dat ik nog even blijf liggen. Als ik finaal 5 minuutjes voordat de wekker van zich laat horen uit bed kom, zie ik door het raampje aan de zijkant dat enkel zijn auto weg is en de 'kampeerunit' er nog staat. Waarschijnlijk is hij gaan jagen. Soit, van ons zal hij geen last meer hebben: tegen dat hij terugkeert, zijn wij allang de pist in!

Het is een mooie ochtend: er hangen nog nevelslierten in het ons omringende bos en verder rond de bergen, maar een herfstzonnetje doet z'n best om de mist weg te jagen. Dit is inderdaad een rustig en aangenaam plekje, zo dicht bij de snelweg! Tijdens het ontbijt kan Seighin zich online inchecken, kijkt hij na aan welke gate hij morgenvroeg verwacht wordt en zoekt dan informatie op over waar hij zondag boodschappen kan gaan doen eens hij op z'n kot gearriveerd is. Onze jongste begint aan z'n universitaire

studies: een nieuwe mijlpaal in z'n jonge leven, maar evenzeer het teken dat wij oud aan 't worden zijn!

M'n ouders zijn niet online op WhatsApp, maar toch probeer ik hen te bereiken, zoals gisterenavond beloofd in het berichtje dat ik naar hen gestuurd heb. We hebben elkaar al enkele dagen niet meer gesproken, en ze reageren niet meer op de foto's die ik hen doorstuur. Geen antwoord, zoals verwacht. Het is nu 17u30 in België: waarschijnlijk zijn ze niet thuis. Nog snel de kleine afwas wegwerken, Seighin veegt en swiffert ons huis op wielen nog eens, en om 10u00 zijn we aan 't rijden. Het laatste stuk naar Seattle, WA zou nog een kleine 6 uur in beslag nemen: doenbaar, denk ik zo.

Twintig minuutjes later rijden we 'The Treasure State' uit en 'The Gem State' binnen: een klein deeltje Idaho vooraleer we Washington State bereiken. Voor de laatste keer op deze road trip zijn we nog eens een uurtje jonger: we zitten nu in Pacific Standard Time, terug 9 uur verschil met België.

De verbinding is wisselvallig: op sommige delen van de snelweg heb ik bereik, dan weer valt alles weg. Ik probeer zo goed en kwaad als het kan op zoek te gaan naar een beschikbare slaapplaats voor deze avond: ik heb immers een antwoord op m'n mail van gisterenavond gekregen dat alle plekjes benomen zijn in Blue Sky RV Park. Wel is de man zo vriendelijk geweest om 3 andere RV-parken met telefoonnummer op te lijsten. Die ga ik dan ook eerst en vooral opzoeken. Het valt ons vrijwel onmiddellijk op dat de prijzen voor een overnachting aan de hoge kant zijn: een gevolg van de nabijheid van een grote internationale luchthaven?

Een van de RV-parken reageert alert op m'n mail: ja, er is nog een plaatsje voor vanavond. Of ik hen even telefonisch wil contacteren?

16:En toe waren ze nog met twee

Tegen dat ik Lake Pleasant RV Park echter aan de lijn heb, vertelt de collega van de persoon die de mail beantwoord heeft dat ze net dit vrije plekje aan iemand anders gegeven heeft. Pech! Vijf minuutjes later stuurt ze me wel via email een lijst met RV-parken in de buurt van Seattle: da's service!

De staatsgrens met 'The Evergreen State' missen we compleet: Hoesy ziet enkel een bescheiden bord dat ons in Washington state verwelkomt. Het is nog niet eens 10u45. Ik begin alvast aan het relaas van vandaag, want vanavond wil ik zoveel mogelijk tijd doorbrengen met ons gedrieën. Seighin, nog steeds copiloot, vertelt grappend dat er wel wat Starbucksen in de buurt zijn: of ik geïnteresseerd ben in een koffiestop? Wat een overbodige vraag!

Toch zal ik m'n koffietje van de Seattlereus niet krijgen vandaag. Er wordt namelijk voorgesteld dat we eventueel deze middag al warm zouden eten, zodat we de hele avond kunnen besteden aan (nog wat kleren van Seighin) wassen en gezellig samen zijn. Iedereen kan zich hierin vinden, en Seighin gaat als copiloot aan de slag om een tof restaurantje voor onze laatste warme maaltijd samen te vinden. Ondertussen blijf ik speuren naar een RV-park niet té ver van de luchthaven van Seattle, WA waar we kunnen overnachten. Veel levert deze zoektocht niet op: op verschillende websites vind ik terug dat ze momenteel volzet zijn. De weinige waarbij ik m'n vraag via een contactformulier indien, reageren niet. Ook valt het me op dat er wel wat RV-parken zijn waar langer verblijf gepromoot wordt: week, maand of zelfs seizoen/jaar. We wisten niet dat RV's zo populair zijn in Washington state!

Om iets voor enen houden we halt op de parking van restaurant 'Michael's on the Lake', in Moses Lake, WA. Van zodra we uitstappen, merken we dat de temperatuur aangenaam gestegen is: niet echt meer nood aan een vestje of hoodie. Toch neem ik er eentje mee

naar binnen, m'n 6 jaar ervaring aan restaurantbezoek in de States indachtig. Het ziet er een deftige eetplaats uit, en even vraag ik me af of we niet te casual gekleed zijn. Dan zie ik een mollige dame in een short en (te kleine) top zitten: OK, we zijn zeker niet underdressed!

Op onze vraag of we misschien ook op het terras achteraan mogen plaatsnemen, komt onmiddellijk bevestigend antwoord. Wie wil er nu binnen in de airco zitten, als we buiten van een heerlijk zonnetje en een briesje kunnen genieten, mét uitzicht op het meer? De kaart biedt meer dan genoeg keuze, en is verrassend genoeg niet overdreven prijzig. Daarbij, we vieren toch een beetje een nieuw hoofdstuk in het leven van onze jongste: vanaf volgende week maandag is hij officieel student Burgerlijk Ingenieur aan de KULeuven. Het wordt een fijne, lekkere lunch en we blijven langer dan gepland zitten. We bespreken ons plan van aanpak, nu we geen plaats in een RV-park kunnen vinden. Seighin en ik zullen beiden in de RV nog even verder op zoek gaan, maar we leggen er ons al bij neer dat we ergens in de buurt van de luchthaven zullen moeten wildkamperen. Daar zit ik niet zo mee in, wél met het feit dat onze kleine vuile was mee naar België zal moeten nemen!

Om 15u30, nadat we iets verder op de weg nog een gratis dump- en refillplaats gevonden hebben en daar dan ook graag gebruik van maken, beginnen we aan het laatste stuk van ons traject van vandaag. Na onze vruchteloze zoektocht naar een overnachtingsplekje in een RV-park neemt Seighin opnieuw naast de chauffeur plaats. Hij blijft voor de rest van de tijd copiloot – hij gaat het nog missen ☺ - terwijl ik zo goed mogelijk probeer de ultieme afscheidswedstrijd van m'n grote idool RF, aan de zijde van z'n rivaal/vriend Rafa, in de O2 in Londen te volgen. Ik baal wel behoorlijk dat ik dit niet op een groot TV-scherm kan zien: spannend – ze verliezen met 9-11 tegen Team World in set 3 – en toch wel een evenement voor de geschiedenisboeken. Vervolgens hou ik me bezig met

het lezen van alle artikels en bekijken van alle videofilmpjes over deze memorabele Laver Cup die ik maar te pakken kan krijgen.

Rond 18u30 arriveren we uiteindelijk op de ongetwijfeld meest eigenaardige overnachtingsplek van onze ganse road trip: een parkeerterrein in het midden van een woonwijk, aanbevolen door de Overlander-app. Er is een speeltuintje en aan weerszijden staan er huizen; we vinden niet dadelijk een parkeervak dat groot genoeg is voor een RV, maar nergens staat er vermeld dat hier overnachten niet toegelaten is. Ik heb m'n twijfels, maar het enige alternatief staat me nog minder aan: een verlichte parking nabij het Fred Meyer-warenhuis vlakbij – op het terrein van de Walmart is het verboden.

Hoesy zet onze camper zo dat we zo weinig mogelijk andere geparkeerde auto's hinderen. Seighin haalt z'n koffer uit de bagageruimte en begint alvast z'n kleren in te pakken. Even nog spelen we met het idee om een 'laundromat', een wassalon, in de buurt te trachten te lokaliseren, maar finaal laten we het maar zo: het kostte al behoorlijk wat moeite en tijd om hier te geraken. Tenandere, hij is maar een week van huis, dus zoveel kleren heeft hij ook niet nodig. Al z'n vuile was blijft dus bij ons; we zullen zien of deze nog samen met onze kleren kunnen gewassen worden, later in de week.

Aangezien we morgen VROEG uit ons nest moeten, wordt er voor de rest van de avond niet veel meer gedaan. We nemen alle drie nog een douche in ons huisje op wielen. Daarna bakt Seighin alvast pancakes voor het ontbijt, en ik voorzie de fruitsla. We kunnen morgenochtend wel de generator niet aansteken om de pannenkoekjes op te warmen, maar we spreken af dat we eerst naar de luchthaven rijden en op de parking daar effe lawaai gaan maken. Seighin vreest dat z'n koffer te zwaar is: vreemd, buiten z'n nieuwe schoenen heeft hij toch niet dadelijk kleding mee die hij al niet vanuit België meegenomen had? We zullen morgen bij het inchecken wel zien; nu eerst proberen enkele uurtjes te slapen, in een behoorlijk warme RV. Ik denk niet dat we vannacht een deken gaan nodig hebben…

Dag 39: Van Renton (WA) naar Bliss (ID)

647 mijlen vandaag / 18404 km in totaal / 7632 stappen vandaag

Yep, 't is veel te vroeg om nu al op te staan: 't is nog donker buiten, verdorie! Toch maakt de wekker onverbiddelijk een einde aan onze slaap: de kleine moet op tijd op de luchthaven staan! Het is 04u30 en al bij al heeft de voorbije nacht toch wat rust gebracht. In m'n kleren schieten en onze jongste wakker maken, water koken voor een laatste thee op Amerikaanse bodem en de fruitsla voor z'n neus zetten. Hoesy, noch ik hebben al honger, dus we beslissen te wachten met ontbijt totdat Seighin goed en wel 'en route' is. Terwijl de jongste ontbijt, ontmantelen wij alvast z'n bed. Als ik de raampjes sluit, is er eentje dat tegenwerkt. Gevolg: rechterarm van m'n bril knakt af. Gelukkig heb ik een 2de exemplaar ingepakt in België!

Netjes op tijd vertrekken we richting SeaTac International Airport: alleen nog eventjes stoppen om te tanken, maar daarmee is rekening gehouden in onze planning. Toch zal onze jongste heel waarschijnlijk z'n pancakes niet meer kunnen opeten: hij heeft net te lang in z'n bed gelegen. Het is trouwens behoorlijk druk op de weg naar de luchthaven, ondanks het vroege tijdstip. Alhoewel de Waze ingesteld is naar Departures, belanden we toch op een of andere manier aan Arrivals: foute boel! Het is ook niet erg duidelijk waar we onze 'overheight vehicle' kwijt kunnen: alleszins niet in de gewone parkeergarages, zoveel is duidelijk! Dan maar een rondje op de snelweg, terwijl Seighin in Google Maps specifiek de parking voor RV's en aanverwante voertuigen lokaliseert.

Twee vaststellingen als we daar aankomen: 1) de parking is veel te klein, en 2) de parking staat helemaal vol… met trucks en 4x4's die gemakkelijk in een gewone garage passen. Dit maakt dat er voor ons absoluut geen plaats meer is, zelfs niet langs de zijkant. Voor een keer neemt Hoesy een drieste beslissing: als iedereen zó aan zichzelf denkt,

parkeer ik me op een plaats waar het eigenlijk niet toegelaten is, zijnde het uiterste puntje achteraan waar geen lijnen geschilderd staan. De auto links van ons zal wat manoeuvreerwerk nodig hebben om uit zijn vak te raken, maar normaal gezien zou het wel moeten lukken.

We wandelen op ons gemakske naar de 'gewone' parkeergarage en nemen daar de lift naar de vertrekhal. Klaarblijkelijk heeft SeaTac International Airport een toepassing waarop je je online al kan aanbieden voor de veiligheidscheck [noot van Hoesy: je krijgt dan een tijdslot waarin je je moet aanmelden. Tijdens dat slot mag je dan de rij wachtenden voorbijsteken]. Seighin heeft hier gebruik van gemaakt, dus daar hoeven we ons al niet meer voor te reppen. Eerst z'n koffer afleveren: de weegschaal aan de incheckbalie geeft 3 pond teveel aan. Seighin wil z'n valies al beginnen uitladen, maar we raden hem aan eventjes te wachten totdat de hostess erbij komt: je weet maar nooit… Nope, ze bevestigt het overgewicht; Seighin duikt in z'n koffer en haalt er een bermuda, z'n gekleed hemd en z'n fitnessbanden eruit. Ditmaal wordt de bagage wel aanvaard.

Van het voornemen om eventueel nog een koffietje te gaan drinken, komt niets meer in huis: onze jongste is, zoals steeds voor een vliegreis, zenuwachtig en wil graag voortdoen. Net op tijd denk ik aan z'n Amerikaanse simkaart: als hij die aan z'n papa geeft, hoeven we die van Hoesy niet meer te verlengen. Het pinnetje om het sleufje open te krijgen, bewaart Seighin in z'n portefeuille, maar blijkt onvindbaar. Terwijl Hoesy om een paperclip gaat bedelen, vind ik het kleine ding op de grond. Effe nog een spannend moment: Hoesy's iPhone raakt niet dadelijk geactiveerd. Even lopen de gemoederen hoog op, maar ik kom sussend tussenbeide: we zullen het wel klaargespeeld krijgen. Nog een laatste knuffel, véél succes met je 1ste week als

universiteitsstudent en dan verdwijnt ie door de speciale deur waardoor hij de andere wachtende reizigers kan voorsteken voor de veiligheidscontrole.

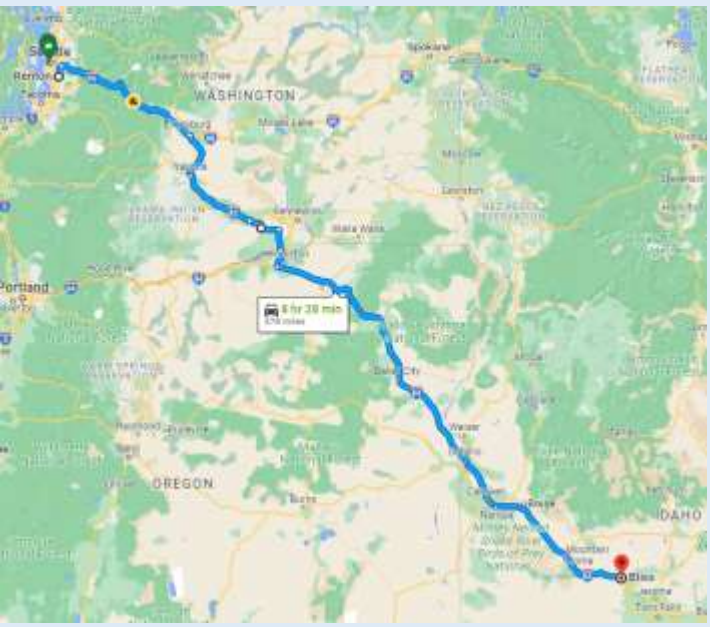

And then there were only two… Een beetje verweesd ontwaarden we het parkingticketje en wandelen we terug naar onze RV. Die staat er nog steeds – zou véél werk vragen om hem weg te slepen – en de auto die we 'blokkeren', is nog steeds zonder chauffeur. Niets aan de hand! Ik loods mijn chauffeur de parking af, door het betaalpoortje; dan gaan we even aan de kant staan om onze route in Waze in te geven. Hoesy komt tot de vaststelling dat de simkaart zich ondertussen met zijn GSM verzoend, en hij dus bereik heeft. Goe, nu hebben we 2 werkende toestellen!

Bij een opkomend zonnetje laten we 'The Emerald City' en haar luchthaven achter ons: we gaan eerst een stukje rijden vooraleer op ons gemak te ontbijten. De 1ste rest area missen we, maar een half uurtje later kunnen we dan toch stoppen om ons tegoed te doen aan de pancakes van onze jongste zoon, de fruitsla en een goeie mok koffie. Ondertussen bespreken we ons reisplan voor de komende week. Op onze weg naar Duluth, GA, waar we onze RV terug moeten binnenbrengen, willen we niet alleen maar rijden, maar in de mate van het mogelijke ook nog een paar interessante plekken bezoeken. Hoesy heeft langsheen ons traject een aantal stopplaatsen opgelijst, en da's onze richtlijn. We gaan ons geenszins haasten om bij elke bezienswaardigheid een 'check in the box' te kunnen zetten, maar evenmin gaan we heelder dagen niets anders doen dan mijlen verslinden.

16:En toe waren ze nog met twee

Alhoewel… vandaag zal dit wel het geval zijn: onze 1ste bestemming ligt 2 staten verder, in Utah meer bepaald. Het zal ons meer dan 7 uur vragen om er te geraken, en tegen dan zal Hagerman Fossil Beds National Monuments waarschijnlijk gesloten zijn. We beslissen de afwas voor later vandaag te bewaren en beginnen aan onze 'roadtrip met 2'. Geen 2 zonen meer die deel uitmaken van onze reisbende, enkel Hoesy en ik, voortdurend in elkaars gezelschap. Een goeie oefening voor ons komende nieuwe leven, als hij met pensioen is? We hebben het nu al 30 jaar bij elkaar uitgehouden…

De rit verloopt ontspannen en onder een stralende zon. Aanvankelijk lees ik nog wat extra nieuws over Rogers afscheid, volg online de 2 1ste matchen van Team Europe tegen Team World – eentje gewonnen, eentje verloren – en probeer met een half oog Seighins vlucht naar Newark, NJ te volgen. M'n papa stuurt me een berichtje via WhatsApp: alles is OK met hen, ze waren gisteren naar de feestelijke heropening van het KMSKA. Aan de rest area waar we ontbeten hebben, was er ook een dumpmogelijkheid gevestigd, maar we zaten in de verkeerde laan. Via de RV-app op Hoesy's GSM en een website daarin gespecialiseerd, lokaliseren we eentje niet veel verder: we hoeven maar even de snelweg af om de tank met vuil water leeg te maken, en 't is nog voor niks ook!

Naargelang we zuidelijker rijden, wordt het warmer, ook in de RV. We verruilen al snel onze fleece vest of hoodie voor een T-shirt met korte mouwen; tijd ook om weer m'n strandslippers aan te doen in plaats van m'n sneakers. Eén ding hebben we een beetje uit het oog verloren: we hebben geen drinkwater meer… of toch? Hoesy giet het water uit het drinkcompartiment van de

rugzak die we altijd op onze hikes meenemen, over in onze drinkbussen. Hmm, een beetje raar smaakje; zien of we straks toch niet ergens enkele 'bidons' kunnen inslaan!

Het is nog net geen middag als we de grens met Oregon oversteken. Een beetje verder houden we even halt om de benen te strekken. Het hongergevoel is nog onder controle, dus beslissen we om nog een uurtje voort te rijden. Ik heb ondertussen m'n laptop ter hand genomen om verder aan ons reisdagboek te werken: ik maak me de bedenking of de verhalen nog even interessant gaan blijven, nu de jongens vertrokken zijn. Het loopt finaal tegen tweeën aan als we op een andere rustplek halt houden. Er is niet veel volk, en op het netjes onderhouden grasveld rondom het sanitaire blok staan er picknicktafeltjes. We installeren ons aan eentje onder een boom en eten onze boterhammekes bij een temperatuur van 24°C op: nog zoveel mogelijk van het zonnetje genieten vooraleer we naar herfstig België terugkeren!

Dan is het weer voort de baan op. Een tankbeurt, en weer later een infobord dat we ons nu in MST-zone bevinden: 8 uur verschil met ons thuislandje… Net over de grens met Idaho stoppen we aan het welkomstcentrum naast de snelweg. Het is een verzorgde plek met sanitaire voorzieningen en rondom rond grasveldjes met bomen. De Snake River loopt in het dal achter het centrum. Hoesy beslist om gedurende een klein half uurtje een uiltje te vangen; ik

neem een van onze kampeerstoeltjes en zet me in het zonnetje met uitzicht over de rivier. Het is nog warm: ik beslis daar en dan dat ik morgen terug een short aantrek. De 2 foldertjes die we uit

de infostand meegenomen hebben, zijn boeiende literatuur: ze verhalen de geschiedenis van de California Trail, de volksverhuizing naar Californië, en de Pony Express, de overbekende postdienst per paard van oost naar west en omgekeerd.

Om 18u15 maak ik de schone slaper wakker: we hebben nog iets meer dan 2 uur voor de boeg vooraleer we in Hagerman arriveren. Het landschap waar we doorheen rijden, is vlak, wat ons een mooi zicht geeft op de zonsondergang in het westen, met zachtroze en teder oranje kleuren. In de buurt van Boise, de hoofdstad van de 'Gem State', merkt Hoesy iets anders op: 'Kijk, ne TJ Maxx!'. Grapjas! Misschien moet ik eens opzoeken of er geen vestiging van deze favoriete keten van mij langs onze reisroute ligt…

Als de schemering valt, ga ik op de Overlander-app op zoek naar een slaapplek. Hm, een magere oogst: ofwel is het een rest area langs de snelweg, waar vanzelfsprekend veel camioneurs overnachten, dus druk en lawaaierig, ofwel is het een plaats in de buurt van een klif, niet echt aangeraden voor RV's… De campings leveren al evenmin resultaat op: slechtere commentaren, of een trein die rakelings passeert. Eén kampeerterrein lijkt wel een optie, maar als ik hen probeer te contacteren, krijg ik een bandje aan de lijn: ik bel buiten de kantooruren. Er zit dus niets anders op dan de meest aanlokkelijke optie van ergens op een parking overnachten, te kiezen: een lange, brede grintstrook achter een restaurantje in Bliss, ID (what's in a name?).

Om 20u45 arriveren we op de plek achter Oxbow Diner: er staan enkele grote vrachtwagens, maar er is nog zeker plaats genoeg. We proberen ons zo ver mogelijk van de mastodonten te zetten, kwestie van niet in hun vaarwater te staan. We zetten onmiddellijk de waterverwarmer aan, want we hebben eerst een afwas te doen vooraleer we aan avondeten kunnen denken: we hebben geen enkel proper bord meer! Alhoewel het water in onze drinkbus een raar smaakje heeft, moeten we het hier toch mee stellen tot

morgenvroeg, wanneer we boodschappen kunnen gaan doen. Gelukkig hebben we nog een flesje rosé dat we bij onze 'luiewijvenkost' kunnen drinken! Tijdens het dessert babbelen we over de voor en tegens van de aankoop van een RV. De vrijheid is natuurlijk een groot pluspunt, maar in Europa zijn er veel striktere regels i.v.m. 'wildkamperen', wat rondtrekken daar kostelijk maakt.

Eigenlijk zou ik dringend m'n haar moeten wassen, maar daar heb ik vanavond geen zin meer in. We werken de rest van de afwas weg, en dan kruipt mijn chauffeur in bed. Door het hete sop heb ik het warm gekregen, dus ik blijf nog even zitten afkoelen, met alle raampjes en de deur – we hebben een hor – tegen elkaar open. Onze jongste heeft nog een uur te vliegen: ik zend hem een berichtje om hem te laten weten dat we aan hem denken. Best een spannend weekend voor hem: van de luchthaven gaat hij dadelijk met de trein naar z'n nieuwe onderkomen in Leuven. Benieuwd hoe hij het ervan gaat afbrengen… Rond 23u00 is ook mijn pijpke uit, dus kruip ik onder de lakens: hopelijk rijden er niet té veel camions meer voorbij onze 'slaapkamer'…